

00:00:00,460 --> 00:00:08,560 [Speaker 0]

En dan hoor ik wel eens: 'Oh, maar ik zie die rolstoel helemaal niet.' Ik zeg: 'Nou, dan is mijn missie geslaagd. Dat je mij gewoon ziet en niet de rolstoel.'

00:00:15,500 --> 00:00:08,560 [Speaker 0]

Mijn naam is Renske. Ik ben zeventien jaar oud. Ik heb aangeboren hersenletsel. Dit houdt in voor mij dat ik moeite heb met lopen, staan, in het geheel bewegen. En mijn rechterhand is ook spastisch, waardoor ik dus moeite heb met schrijven, maar ook met dingen losmaken, zoals een fles water.

Als jong kind ben ik nooit met, ik zeg altijd, gouden handschoentjes behandeld. Niet bij de pakken neer gaan zitten, want je moet toch door, want jij moet jezelf altijd tien keer harder bewijzen dan iemand die wel gewoon normaal kan lopen. Ik trek mijn mond open en het maakt me dan ook niet uit hoe oud of jong ze zijn. Als ik ergens wat van vind, dan zeg ik het ook. En wat de gevolgen daarna zijn, dat zie ik dan wel weer.

Omdat ik ook wel een vorm van bewijsdrang heb, denk ik. Van: kijk, ik ben wel gewoon mentaal in orde, dus ik heb-- ik gedraag me niet als een kind van drie. En daarin vergissen mensen zich. Als ik op het terras zit en een koffietje bestel samen met een vriendin, gaan ze aan mijn vriendin vragen wat ik wil drinken. Allemaal van dat soort kleine dingen. En dat is denk ik ook wel mijn drang van waarom ik niet heel vaak hulp vraag. Want ik heb het altijd, ja altijd zelf moeten doen. Dat klinkt ook zo hard, maar nu ik zeg maar nu weer alles op de rit heb en het gewoon goed gaat, probeer ik wel meer hulp te vragen. Alleen het lukt niet altijd. O, dat voelt echt als falen. Dat is echt, oh, daar kan ik zo om huilen. Dan denk ik: ah, vreselijk! Moet ik weer iemand om hulp vragen.... Kijk, als meisje, als vrouw vind je het prima dat ze je IKEA-kast in elkaar moeten zetten, want dat is gewoon man. Maar als je iemand moet vragen om bijvoorbeeld je benen te scheren, nou, dat is gewoon-- ik vind dat vrouwonterend.

00:02:14,620 --> 00:03:26,100 [Speaker 0]

Ik zeg ook altijd: ik heb mijn gewone meisjescharmes, maar ik heb ook mijn gehandicaptencharmes. Tinder, uhm. Je kan wel altijd zeggen van: nou, er lopen alleen maar gekkies rond, en dit en dat. Maar Tinder heeft ook wel iets moois ben ik achter gekomen, want ik had daar ook altijd de grootste mond over. En toen zijn we gewoon praat geraakt en hij had niet eens door dat ik in een rolstoel zat. Zo goed had hij op mijn profiel gekeken. Want ik steek dat niet onder stoelen of banken. Ik vind-- dat is wie ik ben, dus dat moet ik ook laten zien. En, uh, toen een beetje aan het daten geraakt. Beetje praten over leven, maar ook wat ons bezighoudt. En, uh, 'ik zie ook op je foto dat je in een rolstoel zit.' Ik zeg: 'Nou, wil je daar meer over weten of...' Want ik vertel dat gewoon heel makkelijk. Ik zeg: 'Nou,

eigenlijk niet. Ik wil gewoon weten wie jij bent.' Ik dacht: mooi. Hij had toen al zoveel punten gescoord dat ik dacht van: oké, dit is wel een jongen dat ik denk: hier heb ik wat-- hier heb ik er wat aan. En toen zijn we op date gegaan en dat was heel gezellig. En nu zijn we bijna een half jaar samen, dus het is-- Je moet het ook wel een beetje opzoeken, denk ik als beperkt persoon.

00:03:26,880 --> 00:04:36,320 [Speaker 0]

Wij lopen door de stad in Leeuwarden. Gewoon super gezellig. En dan gaan in één keer... draaien er een stuk of vier, vijf hoofden om en wij lopen daar gewoon hand in hand. Net als ieder normaal stel. En dan gaan ze fluiten, gaan ze joelen, gaan ze... Of mijn vriend aanspreken: 'O, goed dat je met haar bent, maar je kan toch zoveel beter krijgen.' Allemaal dat soort, eh... Nou, dat vind ik soms wel dat ik denk: oeh, dit is wel een snaar, dat ligt gevoelig. Maar anderzijds, het is-- het is gewoon niet genormaliseerd. Dus daar ligt het hele punt van... Daarom maken mensen die ook niet. Ze kennen me dan niet eens.

En je hebt ook wel eens hele mooie reacties van: O, dat jij er doorheen kan kijken. Dan denk ik-- Dan bewoord je het al heel anders. En ook gewoon denken van: mensen vinden toch wel wat van je. En ik gebruik heel vaak de term: ach, maakt niet uit hoe ik eruitzie, mensen kijken toch al. Dus ik heb bijvoorbeeld ook bewust gekozen voor een roze spalk. Mensen kijken toch altijd naar mijn been. Dus toen dacht ik: nou, dan doe ik ook gewoon een vrolijk kleurtje. Dan doe ik geen huidskleur, dan doe ik gewoon een vrolijk kleurtje waar ik blij van word.

00:04:42,360 --> 00:06:30,860 [Speaker 0]

Mijn vriendinnen, die zien mij echt als mij en niet als 'dat ene meisje in de rolstoel'. Want als ik ergens een hekel aan heb. Je mag mijn naam vergeten, je mag me desnoods Lotje noemen, maar niet 'dat ene meisje in de rolstoel'. Dat vind ik zó vreselijk. Omdat ze me dan niet als persoon zien, maar als een beperkt persoon. En ik ben gewoon een persoon. Ik loop gewoon. Ik kan zingen, ik kan dansen. Ik kan alles doen op mijn manier. Ik ben meer dan alleen dat persoon in de rolstoel.

Bij een festival. Ik hoef bijvoorbeeld echt geen muntjes te betalen, want mensen willen met mij op de foto omdat ze het dan zo goed vinden en, en alles. Nou, dan ga ik met die mensen op de foto. Ik zeg maar dat kost je wel één muntje. Dus op een gegeven moment hadden we echt een handeltje en konden wij gewoon gratis - gratis... we hadden wel het entreeticket betaald - maar konden wij gewoon gratis drankjes doen. Omdat ze het óf heel goed vinden of ze willen me even van links naar rechts in die rolstoel duwen. Ik vind het prima. Ik laat het ook gewoon allemaal gebeuren. Of ze zeggen in één keer: 'Ja, we hebben op social media gezien dat ze een meisje in een rolstoel in de lucht gooien. Mogen we dat met jou doen?' Ik zeg: 'Ja, nou, waarom niet?' Dus op een gegeven moment stond ik met vier man, stonden ze

die rolstoel in de lucht te gooien en toen zei ik ook: 'Eindelijk, nu kan ik iedereen op ooghoogte bekijken.' Nou, dat soort dingen, dat doe ik dan ook gewoon en dat interesseert me dan ook echt geen hol. De meest leuke gesprekken komen dan en dan zeggen ze: 'O.' En dan hoor ik wel eens: 'O, maar ik zie die rolstoel helemaal niet.' Ik zeg: 'Nou, dan is mijn missie geslaagd. Dat je mij gewoon ziet en niet de rolstoel.'